

Arrest

nr. 180 456 van 10 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2017 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 januari 2017 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van Mr. M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. L. VAN DE PUTTE, die loco Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 05/07/2016, 24/09/2016).

Betrokkene heeft in totaal 2 asielaanvragen ingediend die telkens werden verworpen. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft 2 regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 09/07/2016. Deze werd op 10/11/2016 ongegrond verklaard en aan hem betekend op 16/11/2016.

Deze aanvraag werd dus negatief afgesloten waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Wat de minderjarige kinderen (A.(...) & A. (...)) die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen.

Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 10.03.2014 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 23.01.2015. Deze beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 03.7.2015) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft een 2de asielaanvraag op 28/07/2016 ingediend. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing van weigering in overwegingname met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 15 dagen (bijlage 13qq). Deze beslissing werd op 24/09/2016 aan betrokkene betekend. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft tevens een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 09/07/2016. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 10/11/2016. Deze beslissing is op 16/11/2016 aan betrokkene betekend. Deze aanvraag werd dus negatief afgesloten waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft tevens een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 25/09/2015. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 23/05/2016. Deze beslissing is op 23/05/2016 aan betrokkene betekend.

Betrokkene kreeg op 01/07/2016 een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Dit werd aan hem betekend op 05/07/2016 met een folder waarbij meer info werd gegeven omtrent de mogelijkheden tot vrijwillige terugkeer.

Wat de minderjarige kinderen (A.(...) & A. (...)) die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 05/07/2016, 24/09/2016).

Betrokkene heeft in totaal 2 asielaanvragen ingediend die telkens werden verworpen. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft 2 regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 09/07/2016. Deze werd op 10/11/2016 ongegrond verklaard en aan hem betekend op 16/11/2016.

Deze aanvraag werd dus negatief afgesloten waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Wat de minderjarige kinderen (A.(...) & A. (...)) die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk zijn ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

En haar minderjarige kinderen:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 05/07/2016, 24/09/2016).

Betrokkene heeft in totaal 2 asielaanvragen ingediend die telkens werden verworpen. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft 2 regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 09/07/2016. Deze werd op 10/11/2016 ongegrond verklaard en aan haar betekend op 16/11/2016.

Deze aanvraag werd dus negatief afgesloten waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Wat de minderjarige kinderen (A. (...) & A. (...)) die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen.

Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haarn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 10.03.2014 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 23.01.2015. Deze beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 03.7.2015) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft een 2de asielaanvraag op 28/07/2016 ingediend. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing van weigering in overwegingname met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 15 dagen (bijlage 13qq). Deze beslissing werd op 24/09/2016 aan betrokkene betekend. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft tevens een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 09/07/2016. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 10/11/2016. Deze beslissing is op 16/11/2016 aan betrokkene betekend. Deze aanvraag werd dus negatief afgesloten waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft tevens een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 25/09/2015. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 23/05/2016. Deze beslissing is op 23/05/2016 aan betrokkene betekend.

Betrokkene kreeg op 01/07/2016 een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Dit werd aan haar betekend op 05/07/2016 met een folder waarbij meer info werd gegeven omtrent de mogelijkheden tot vrijwillige terugkeer.

Wat de minderjarige kinderen (A. (...) & A. (...)) die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen.

Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 05/07/2016, 24/09/2016).

Betrokkene heeft in totaal 2 asielaanvragen ingediend die telkens werden verworpen. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het

CGVS en de RvV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft 2 regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 09/07/2016. Deze werd op 10/11/2016 ongegrond verklaard en aan haar betekend op 16/11/2016.

Deze aanvraag werd dus negatief afgesloten waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Wat de minderjarige kinderen (A. (...) & A. (...)) die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen.

Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan

het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissingen tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissingen overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel vatbaar zijn voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissingen.

3. Over de vordering tot schorsing gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrivingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.3.2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun middel toe als volgt:

“1.

Art. 74/ 13 Vreemdelingenwet bepaalt:

“ Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In casu weet de Staatssecretaris dat er twee minderjarige kinderen zijn, dit aangezien hun integratie in België werd aangehaald in de 9bis-regularisatieaanvraag dd. 25 september 2015.

Zij gaan allen naar school; ook hiervan is de Staatssecretaris op de hoogte, aangezien de schoolattesten werd gevoegd bij de aanvraag o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet.

Het recht op onderwijs voor het kind, en de voorrang voor het belang van het kind, is geconsacreerd in verschillende verdragsrechtelijke bepalingen.

Hieruit vloeit voort dat een kind steeds de mogelijkheid moet kunnen genieten om een schooljaar dat reeds werd aangevat, ook te voltooien; zulks is evident in het belang van het kind.

2.

In casu werd de bestreden beslissing betekend na het aanvatten van het schooljaar .

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met dit element; evenmin wordt rekening gehouden met het reeds door de kinderen afgelegde schooltraject in België en de opportuniteit voor de kinderen om hun schoolopleiding hier te voltooien (i.p.v. te onderbreken).

De bestreden beslissing is derhalve manifest strijdig met art. 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien de belangen van de kinderen (bij het voorzetten van hun opleiding) niet eens in overweging worden genomen.

Er wordt geen enkel afdoende antwoord te geven op de overweging dat het voor verzoekers buitengewoon moeilijk is om terug te keren ingevolge de scholing van het kind.

3.

Hieromtrent kan verwezen worden naar eerdere rechtspraak van uw Raad, zoals o.m. het arrest dd. 24 april 2015 (zie p. 7 van het arrest RvV 154 523):

“Hieruit volgt dat de verwerende partij van oordeel is dat de ouders verantwoordelijk zijn voor het gegeven dat het schooljaar dient te worden onderbroken. Zoals de verzoekende partijen echter terecht aanvoeren, wordt er verder geen enkele overweging gemaakt aangaande de onderbreking van dit schooljaar. Er wordt op geen enkele wijze nagegaan of het schooljaar verder kan worden gezet in het land van herkomst. Door enkel te stellen dat de ouders verantwoordelijk zijn voor het probleem waar het kind nu voorstaat, antwoordt de verwerende partij niet op het argument van de verzoekende partijen dat het voor hen buitengewoon moeilijk is om terug te keren ingevolge de scholing van hun kind. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende.”

Het is bovendien vaststaande rechtspraak van de Raad van State dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121 928 de Raad van State heeft geoordeeld dat “ la scolarisation en Belgique d’enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d’enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d’origine, pour y lever les autorisations de séjour requises, qu’il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s’effectue sur une longue période (...) »

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde reeds eerder bij arrest dd. 11.12.07 dat het “moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen (...)”

4.

Zoals aangegeven in het arrest van uw Raad dd. 24 april 2015 dient de Staatssecretaris te antwoorden op het gegeven dat het bijzonder moeilijk is voor verzoekers om terug te keren ingevolge de scholing van het kind, en de onderbreking van het schooljaar welke deze terugkeer noodzakelijkerwijze impliceert.

De Staatssecretaris gaat volledig voorbij aan deze eenvoudige vaststelling.

Er worden louter nietszeggende overwegingen opgenomen nopens het niet absoluut karakter van het recht op onderwijs. Eveneens zou, althans volgens de Staatssecretaris, onderwijs kunnen worden verkregen door verzoekers.

Verzoekers ontkennen uiteraard niet dat in hun thuisland eveneens scholen bestaan...

Desondanks hebben de minderjarige kinderen van verzoekers de laatste jaren les gevolgd in het Nederlands. Hun kennis van het Servisch is ondertussen gebrekkig, en zeker niet voldoende om school te lopen.

De theoretische overwegingen van de Staatssecretaris vormen geen afdoende antwoord op de concrete situatie van verzoekers: dat het buitengewoon moeilijk is om terug te keren gelet op het schoolgaan van de kinderen, en het onvermijdelijk verlies van een volledig schooljaar bij terugkeer.

5.

Al deze elementen worden van tafel geveegd door de nietszeggende argumentatie dat de onderbreking van het huidig schooljaar louter te wijten is aan het feit dat verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Conclusie: De Staatssecretaris beperkt zich tot een misleidende motivering die geen antwoord biedt op de bijzonder prangende situatie van het schoolgaan van de kinderen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan derhalve worden aangenomen.”

3.3.2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten kennen, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3.2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.3.2.1.4. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij op de hoogte was van het schoolgaan van de minderjarige kinderen, dat het recht op onderwijs en de voorrang van het belang van het kind blijkt uit verschillende verdragsrechtelijke bepalingen, dat hieruit voortvloeit dat een kind steeds de mogelijkheid moet kunnen genieten om een schooljaar dat reeds werd aangevat te voltooien, dat dit evident is in het belang van het kind, dat de beslissingen werden betekend na het aanvangen van het schooljaar, dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met dit element, met name het reeds door de kinderen afgelegd schooltraject in België en de opportuniteit om de schoolopleiding hier te voltooien, dat de beslissingen strijdig zijn met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet daar de belangen van de kinderen bij het voortzetten van het onderwijs niet in overweging worden genomen, dat geen enkel afdoende antwoord wordt gegeven op de overweging dat het voor hen bijzonder moeilijk is terug te keren ingevolge de scholing van de kinderen. De verzoekende partijen menen dat het aan de verwerende partij toekomt om te antwoorden op het gegeven dat het voor hen bijzonder moeilijk is terug te keren ingevolge de scholing van de kinderen en de onderbreking van het schooljaar welke deze terugkeer noodzakelijkerwijze impliceert. Zij menen dat louter nietszeggende overwegingen worden opgenomen nopens het niet absoluut karakter van het recht op onderwijs en dat er eveneens op wordt gewezen dat onderwijs zou kunnen verkregen worden, dat zij niet ontkennen dat er scholen zijn in hun thuisland, doch wijzen zij er op dat hun kinderen de laatste jaren les gevolgd hebben in het Nederlands en hun kennis van het Servisch ondertussen gebrekkig is en niet voldoende is om school te lopen, dat de theoretische overwegingen van de verwerende partij niet afdoende zijn voor hun concrete situatie. De verzoekende partijen stellen ten slotte dat al deze elementen van tafel worden geveegd door de nietszeggende argumentatie dat de onderbreking van het schooljaar louter te wijten is aan het feit dat zij geen vrijwillig gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.1.5. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden, blijkt uit de bestreden beslissingen dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met en gemotiveerd heeft betreffende de scholing van de minderjarige kinderen en met de onderbreking van een schooljaar en dit als volgt:

“Betrokken kreeg op 01/07/2016 een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Dit werd aan hem betekend op 05/07/2016 met een folder waarbij meer info werd gegeven omtrent de mogelijkheid tot vrijwillige terugkeer.

Wat de minderjarige kinderen (A. (...) & A. (...)) die school zouden moeten lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling op onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18545/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140).”

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen. Zo werd in de bestreden beslissing aldus het schoolgaan en de onderbreking van een lopend schooljaar in overweging genomen, doch werd geoordeeld dat, naast het feit dat de onderbreking van het schooljaar te wijten is aan het geen vrijwillig gevolg geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten waarbij eveneens dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partijen geen gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid tot het vragen van een verlenging van de uitvoeringstermijn van een bevel en behalve de vaststelling dat het recht op onderwijs niet absoluut is, nergens blijkt dat in het land van herkomst geen onderwijs kan verkregen worden.

Deze vaststelling wordt door de verzoekende partijen niet ontkend. Zij geven zelf aan in het verzoekschrift dat zij niet ontkennen dat er scholen zijn in Kosovo, doch wijzen zij er op dat hun kinderen de laatste jaren les gevolgd hebben in het Nederlands en hun kennis van het Servisch ondertussen gebrekkig is en niet voldoende is om school te lopen, dat de theoretische overwegingen van de verwerende partij niet afdoende zijn voor hun concrete situatie. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen aldus aangeven dat er wel degelijk scholen zijn in Kosovo, doch dat het onderbreken van een schooljaar of de opleiding in hun situatie in strijd zou zijn met de belangen van de kinderen en hun recht op onderwijs, daar zij de laatste jaren les gevolgd hebben in het Nederlands en hun kennis van het Servisch ondertussen gebrekkig is. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen zich beperken tot loutere beweringen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de twee minderjarige schoolgaande kinderen van de verzoekende partijen heden 12 jaar en bijna 11 jaar zijn, alsook dat zij sinds maart 2014 in België verblijven. De Raad stelt vast dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen bij hun aankomst in België aldus 9 jaar en 8 jaar waren. Het is dan ook niet aannemelijk dat de kennis van het Servisch van de minderjarige kinderen ondertussen, na een verblijf van minder dan drie jaar in België, dusdanig gebrekkig is dat zij niet in staat zouden zijn om onderwijs te volgen in Kosovo, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan. Zij tonen evenmin aan dat de minderjarige kinderen nooit onderwijs kregen in het land van herkomst in de aldaar gangbare taal.

Waar de verzoekende partijen menen dat uit ‘verschillende verdragsrechtelijke bepalingen’, waarin het recht op onderwijs en de voorrang van het belang van het kind geconsacreeerd zijn, voortvloeit dat een kind steeds de mogelijkheid moet kunnen genieten een schooljaar dat reeds werd aangevat te voltooien, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen nalaten te duiden uit welke verdragsrechtelijke bepalingen dit voortvloeit. Bovendien wordt door de bestreden beslissingen geenszins de mogelijkheid ontnomen om een schooljaar dat reeds werd aangevat te voltooien, doch enkel de mogelijkheid om het aangevatte schooljaar in België verder te zetten. Zoals reeds aangegeven wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat nergens uit blijkt dat in het land van herkomst geen onderwijs kan verkregen worden en erkennen de verzoekende partijen dat er scholen zijn in Kosovo. Met de loutere verwijzing naar ‘verschillende verdragsrechtelijke bepalingen’ tonen de verzoekende partijen niet aan dat *in casu* het recht op onderwijs geschonden is of de bestreden beslissingen in strijd zijn met het hoger belang van het kind.

Waar de verzoekende partijen betogen dat de gemachtigde louter nietszeggende overwegingen heeft opgenomen nopens het niet absoluut karakter van het recht op onderwijs en dat de elementen van het schoolgaan van de kinderen en het onvermijdelijk verlies van een volledig schooljaar bij een terugkeer, van tafel worden geveegd door de nietszeggende argumentatie dat de onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat zij geen vrijwillig gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het

grondgebied te verlaten, gaan zij er aan voorbij dat de verwerende partij wel degelijk het schoolgaan van de minderjarige kinderen en de onderbreking van een lopend schooljaar in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat nergens blijkt dat in het land van herkomst geen onderwijs kan verkregen worden. Dit motief wordt door de verzoekende partijen bevestigd waar zij stellen dat in hun thuisland eveneens scholen bestaan. De verzoekende partijen tonen niet aan dat een terugkeer naar hun land van herkomst, na minder dan drie jaar in België te hebben verbleven, voor hun minderjarige kinderen die 12 jaar en bijna 11 jaar oud zijn, en waarvan niet aangetoond is dat zij de onderwijstaal van hun land van herkomst niet machtig zijn, een onvermijdelijk verlies van een geheel schooljaar zou teweegbrengen.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partijen zich niet dienstig kunnen beroepen op de arresten van de Raad die zij citeren in hun verzoekschrift daar deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien verzuimen de verzoekende partijen om aan te tonen dat de situatie van de personen op wie de door hen genoemde arresten betrekking dermate gelijkaardig zijn met hun geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen. Dit geldt eveneens voor de overige rechtspraak van de Raad en de Raad van State waarnaar de verzoekende partijen verwijzen. Ten overvloede wijst de Raad er nogmaals op dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het onderbreken van het schooljaar in België, doch hieromtrent aangaf dat nergens blijkt dat in het land van herkomst geen onderwijs kan verkregen worden en dat de verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat de kennis van het Servisch van de minderjarige kinderen ondertussen, na een verblijf van minder dan drie jaar in België, dusdanig gebrekkig is dat zij niet in staat zouden zijn om onderwijs te volgen in Kosovo. De verzoekende partijen tonen evenmin aan dat hun twee minderjarige dochters, die 9 jaar en 8 jaar waren toen ze naar België kwamen, de gangbare taal in het land van herkomst nooit onderwezen hebben gekregen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan *prima facie* niet worden aangenomen.

Gelet op het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen wel degelijk rekening heeft gehouden met het schoolgaan van de minderjarige kinderen en de onderbreking van het lopend schooljaar, en aldus met de belangen van de kinderen en de verzoekende partijen er niet in slagen aan te tonen dat de desbetreffende motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn, kan de door de verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op het eerste zicht evenmin worden aangenomen.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.2. De verzoekende partijen beroepen zich in een tweede middel op de schending van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 6, 27 en 37 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

3.3.2.2.1. De verzoekende partijen zetten hun tweede middel uiteen als volgt:

“1.

Huidige situatie geeft onmiskenbaar aanleiding tot een schending van art. 3 EVRM dat voorziet in een verbod op onmenselijke of vernederende behandeling alsook art. 37 van het Kinderrechtenverdrag, dat voorziet in de positieve verplichting voor de verdragsstaten om te waarborgen dat geen enkel kind wordt onderworpen aan wrede, onmenselijke of onterende behandeling:

“Artikel 37

De Staten die partij zijn, waarborgen dat:

a) een enkel kind wordt onderworpen aan foltering of aan een andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing. (...) “

Verzoekers en hun minderjarige kinderen hebben de Kosovaarse nationaliteit. Door het bevel het grondgebied te verlaten dienen zij het grondgebied te verlaten en terug te keren naar Kosovo. Beide dochters van verzoekers wonen reeds geruime tijd in België, gaan hier naar school en hebben aldus geen enkele band met het land naar waar zij uitgewezen zou worden.

Bovendien beschikken verzoekers over geen enkele bron van inkomsten of financiële middelen. Bij een eventuele uitwijzing naar Kosovo zouden zij terecht komen in een land waarin zij geen enkele toekomst

hebben. Het zou verzoekers en hun minderjarig kinderen de facto verplichten tot een leven op straat - zonder voeding, zonder huisvesting, zonder onderwijs-, hetgeen onbetwistbaar een inbreuk op deze verplichting uitmaakt.

2.

De situatie waarin verzoekers zich zouden bevinden indien de bestreden beslissing niet wordt vernietigd komt ook manifest in strijd met de verplichtingen van de Belgische Staat welke voortvloeien uit art. 6 Kinderrechtenverdrag:

“1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind. “

Doordat de minderjarige kinderen van verzoekers niet meer over een vaste huisvesting, inkomsten of zelfs maar de mogelijkheid naar school te gaan zullen beschikken wordt de structuur die was opgebouwd in hun jonge leven radicaal doorbroken.

De verplichting om de ontwikkeling van de kinderen in de ruimste mogelijke mate te waarborgen –zoals genoemd in art. 6.2. van het Kinderrechtenverdrag- wordt aldus flagrant geschonden.

Bovendien wijzen verzoekers ook op de verplichting die rust op de verdragsluitende staat ex art. 27 Kinderrechtenverdrag:

“Artikel 27

1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van ieder kind op een levensstandaard die toereikend is voor de lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling van het kind.

(...)

De Staten die partij zijn, nemen, in overeenstemming met de nationale omstandigheden en met de middelen die hun ten dienste staan, passende maatregelen om ouders en anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind te helpen dit recht te verwezenlijken, en voorzien, indien de behoefte daaraan bestaat, in programma's voor materiële bijstand en ondersteuning, met name wat betreft voeding, kleding en huisvesting. “

Indien verzoekers en hun minderjarige kinderen op straat zouden worden gedwongen, waardoor zij geen enkele zekerheid hebben over noch een slaapplek 's nachts noch hun dagelijkse noodzakelijke voeding zouden zij uiteraard niet beschikken over de vereiste levensstandaard die toereikend is voor een intellectuele en zedelijke ontwikkeling van het kind, wel integendeel.

Verzoekers zelf worden al helemaal niet geholpen om de intellectuele en zedelijke ontwikkeling van hun kinderen te verwezenlijken (cfr. art. 27.3. Kinderrechtenverdrag).”

3.3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Met de loutere bewering dat hun minderjarige dochters, door het feit dat zij hier geruime tijd wonen en alhier naar school gaan, geen enkele band meer hebben met het land waarnaar zij worden uitgewezen, dat zij over geen enkele bron van inkomsten of financiële middelen beschikken, dat zij zullen terecht komen in een land waar zij geen enkele toekomst hebben, dat een uitwijzing hen en de minderjarige kinderen de facto zou verplichten tot een leven op straat, zonder voeding, huisvesting en onderwijs, beperken zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins staven met een begin van bewijs.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier vooreerst dat de minderjarige schoollopende kinderen van de verzoekende partijen, samen met de verzoekende partijen, naar België zijn gekomen op 9 en 8-jarige leeftijd en hier minder dan drie jaar hebben gewoond zodat zij bezwaarlijk ernstig kunnen voorhouden dat de minderjarige kinderen geen enkele band meer hebben met hun land

van herkomst. Voorts blijkt eveneens uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen op 25 september 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indienden omdat zij van mening waren dat er buitengewone omstandigheden aanwezig waren waarom zij een aanvraag niet konden indienen in hun land na herkomst en waarbij zij aldus de redenen uiteengezet hebben waarom zij menen niet terug te kunnen naar hun land van herkomst. Op 23 mei 2016 oordeelde de verwerende partij dat de aanvraag van de verzoekende partijen onontvankelijk is bij gebrek aan aangetoonde buitengewone omstandigheden. In de voormelde beslissing wordt er onder meer op gewezen dat de asielaanvragen van de verzoekende partijen negatief werden afgesloten, dat zij beweren dat zij het land dienden te verlaten uit vrees en dat zij niet kunnen terugkeren naar Kosovo omwille van de slechte situatie zowel op politiek als economisch vlak, doch hiervan geen bewijs leveren, dat de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing voor hun minderjarige dochters niet in het land van herkomst kan verkregen worden en dat de scholing van de minderjarige kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is alsook dat het de verzoekende partijen vrij staat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te krijgen voor de terugreis. Het blijkt niet dat de verzoekende partijen een beroep hebben ingesteld tegen voormelde beslissing. Ook ter gelegenheid van onderhavig beroep tonen de verzoekende partijen niet aan dat hun minderjarige kinderen geen scholing zouden kunnen krijgen in Kosovo, noch dat zij geen beroep zouden kunnen doen op het IOM. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen erg vaag blijven waar zij voorhouden dat zij in hun land van herkomst geen enkele toekomst hebben.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.3.2.2.3. De Raad wijst er verder op dat de artikelen 6, 27 en 37, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag op het eerste zicht niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Ten overvloede wijst de Raad op wat volgt:

Artikel 37 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat:

a) geen enkel kind wordt onderworpen aan foltering of aan een andere wrede, onmenselijke of ontfermende behandeling of bestraffing. (...)”

Voormelde bepaling uit het Kinderrechtenverdrag correspondeert aldus met artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er op dat het betoog van de verzoekende partijen betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 37 van het Kinderrechtenverdrag, identiek is. Gelet op de bovenvermelde vaststellingen betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen op het eerste zicht ook geen schending van artikel 37 van het Kinderrechtenverdrag aannemelijk maken.

Ook betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 6 en 27 van het Kinderrechtenverdrag wijzen de verzoekende partijen er op dat hun kinderen niet meer over een vaste huisvesting, inkomsten of de mogelijkheid naar school te gaan zullen beschikken, waardoor hun opgebouwde structuur in hun jonge leven radicaal wordt doorbroken en dat indien zij en hun minderjarige kinderen op straat zouden worden gedwongen, waardoor zij geen enkele zekerheid hebben over noch een slaapplek 's nachts noch hun dagelijkse noodzakelijke voeding, zij uiteraard niet beschikken over de vereiste levensstandaard die toereikend is voor een intellectuele en zedelijke ontwikkeling van het kind, dat zij al helemaal niet geholpen worden om de intellectuele en zedelijke ontwikkeling van hun kinderen te verwezenlijken.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich opnieuw beperken tot loutere beweringen. De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat hun kinderen niet over de mogelijkheid zullen beschikken

naar school te gaan, noch dat zij niet zullen kunnen beschikken over een vaste huisvesting of inkomsten en daardoor op straat zullen moeten leven zonder de noodzakelijke dagelijkse voeding. De Raad wijst opnieuw naar het feit dat de verzoekende partijen op 25 september 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indienden omdat zij van mening waren dat er buitengewone omstandigheden aanwezig waren waarom zij een aanvraag niet konden indienen in hun land na herkomst en waarbij zij aldus de redenen uiteengezet hebben waarom zij menen niet terug te kunnen naar hun land van herkomst, dat op 23 mei 2016 de verwerende partij oordeelde dat de aanvraag van de verzoekende partijen onontvankelijk is bij gebrek aan aangetoonde buitengewone omstandigheden. In de voormelde beslissing wordt gemotiveerd dat zij er op wezen niet te kunnen terugkeren naar Kosovo omwille van de slechte situatie zowel op politiek als economisch vlak, doch hiervan geen bewijs leveren, dat de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing voor hun minderjarige dochters niet in het land van herkomst kan verkregen worden en dat de scholing van de minderjarige kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is alsook dat het de verzoekende partijen vrij staat een beroep te doen op de IOM om zo de nodige financiële steun te krijgen voor de terugreis. Het blijkt niet dat de verzoekende partijen een beroep hebben ingesteld tegen voormelde beslissing. Ook ter gelegenheid van onderhavig beroep tonen de verzoekende partijen niet aan dat hun minderjarige kinderen geen scholing zouden kunnen krijgen in Kosovo, noch dat zij geen beroep zouden kunnen doen op het IOM.

3.3.2.2.5. Het tweede middel is niet ernstig.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizendzeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

de heer K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

N. VERMANDER

